

липсата на съвременна биологична аргументация, трети от надценяването на ролята на отражението като активен фактор при развитието на организмите, четвърти - от твърде облата формулировка на сѣмната теория" /стр.62-63/. Той ~~афавата~~ също така, правилно изтъква, че всички тези слабости и грешки и особено неудачните аргументи от областта на биологията до голяма степен "дискредитират ония здрави марксистически елементи в теорията му, които, както видяхме, се съгласуват толкова добре с основните данни на еволюционната морфология, творческият даринизъм и учението за условните рефлексии /стр.70/.

В главата "Нова страна на биологичните форми на отражението като функционално и структурно единство на диференцирани, интегрирани и координирани материални системи от низходящ порядък; към задълбочаване на идейно-теоретичната връзка между основните понятия в еволюционната морфология и ученията на И.П. Павлов и Мичурин" /стр.72-101/ авторът излага своите възгледи върху биологичните форми на отражението.

Др. Димов правилно започва с задълбочен анализ на Енгелсовото положение, че организмите не е нито прост, нито съставен и съвършено правилно заключава, че организмите при своите външно-ответни прояви реагират винаги не с една или няколко от отделните си части, а като единно цяло. При това др. Димов правилно пише: "Всяка система на живия организъм се намира в положение на интеграция с всички останали системи и на по-силно или по-слабо изравена субординация и координация с други системи. У всеки организъм има вътрешни противоречия между системите, които го образуват и външни противоречия между тези системи и околната среда" /стр.74/.

Имайки от тази научна характеристика на организма като единно цяло др. Димов анализира неговото свойство отражение. И тук заслужава особено внимание следното:

1/ Др. Димов дава свое определение на биологическата форма на отражението като специфично и особено свойство на живите тела да подреждат взаимодействието между материалните си системи от низходящ порядък така че то основното противоречие между процесите им на асимилация и дисимилация да се самовъзобновява непрекъснато.

Авторът пише:

"Отражението, взето в относително най-елементарната си